

Република Србија
УПРАВНИ СУД
12 У 10239/14
10.3.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, мр Зорана Рељића и Павела Јонаша, чланова већа, са судским саветником Љубом Ергићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиле А.А. Из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Стојаковић Милан, адвокат из Ваљева, ул. Цаке Миливојевић бр. 18, ради поништаја решења тужене Жалбене комисије Владе број 112-01-215/2014-01 од 16.6.2014. године, у предмету радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 10.3.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење тужене Жалбене комисије Владе број 112-01-215/2014-01 од 16.6.2014. године и предмет ВРАЋА туженом органу, на поновно одлучивање.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена Жалбена комисија Владе да тужилци А.А. Из ..., ул. ... бр. ..., на име трошкова управног спора исплати износ од 7.370,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиле, државног службеника у Министарству трговине, туризма и телекомуникација Републике Србије, изјављена против решења Министарства привреде Републике Србије, број 112-01-90/151/2014-02 од 31.3.2014. године, којим се тужилца, државни службеник у Министарству привреде Републике Србије, распоређује на радно место туристички инспектор-координатор за Колубарски управни округ, место рада ..., у звању саветник, Одељење туристичке инспекције ..., под редним бројем 114. Правилника, почев од 15.4.2014. године (став први диспозитива), с тим да се тужилци одређује VIII платна група са коефицијентом првог платног разреда у висини 2,53 (став други диспозитива), са правом на увећање коефицијента наредне три године, који износе 3,03 за прву, 2,85 за другу и 2,66 за трећу годину (став трећи

диспозитива), с тим да после протекла треће године од премештаја тужилји престаје право на увећање коефицијента 2,53 (став четврти диспозитива), при чему тужилја има право на додатак на основну плату у висини 0,4% за сваку навршену годину рада у радном односу (став пети диспозитива).

Тужбом, поднетом Управном суду дана 31.7.2014. године, тужилја оспорава законитост решења туженог органа, због битне повреде правила поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Понављајући жалбене наводе, тужилја истиче да је незаконито распоређена на предметно радно место које представља ниже радно место у односу на оно на коме је радила пре распоређивања, будући да у конкретном случају предметно распоређивање није учињено због потреба рада, нити то налаже организација или рационализација послова или неки други оправдани разлог, сходно одредбама члана 90. и 92. Закона о државним службеницима. С тим, тужилја истиче да радно место на коме је раније била распоређена – туристички инспектор координатор за Мачвански и Колубарски округ – место рада ..., није укинута по новој систематизацији, већ и даље постоји, под редним бројем 110. Правилника. У тужби се такође истиче да је на радно место туристичког инспектора координатора за Мачвански и Колубарски округ – место рада ..., распоређена Б.Б., која не испуњава законске услове за то радно место. Тужилја даље истиче да писмена сагласност за премештај на ниже радно место, коју је потписала тужилја, производи дејство само у случају да је предметно распоређивање учињено због потребе рада или због тога што то налаже организација или рационализација послова или неки други оправдани разлог, сходно одредбама чл. 90, 92. и 133. ст. 2 Закона о државним службеницима. Како, међутим, такве промене у конкретном случају нису извршене, по наведена писмена сагласност не представља израз њене воље да буде распоређена на ниже радно место, већ је иста потписана у случају да евентуално дође до укидања радног места на које је тужилја била распоређена, што у конкретном случају није учињено, чиме је тужилја била доведена у заблуду о битној чињеници да ће њено радно место бити укинута и иста је била држана у заблуди све до тренутка када је сазнала да је на то радно место распоређена Б.Б.. Тужилја такође указује на то да је за период 2012. године и 2013. године оцењена са оценама “нарочито се истиче” (4,90). Са изнетих разлога, предложено је да Суд донесе пресуду којом се уважава тужба, поништава оспорено решење и обавезује тужени да тужилји накнади трошкове управног спора за састав ове тужбе по АТ, у износу од 6.000,00 динара, као и на име таксе на тужбу и одлуку по ТТ.

Тужени орган је у одговору на тужбу предложио да суд одбије тужбу, као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према образложењу оспореног решења, тужени орган налази да је након доношења правилника Министарства привреде број 011-00-57/14 од 18.2.2014. године, који је ступио на снагу 8.3.2014. године, ожалбеним решењем тужилја распоређена са радног места у звању самосталног саветника на ниже радно место у

звању саветника која одговара њеној стручној спреми, правилном применом одредбе члана 133. став 2. Закона о државним службеницима, према коме је за овакво распоређивање неопходна сагласност државног службеника. Ово стога што је утврђено да је у конкретном случају тужила дала наведену сагласност дана 28.3.2014. године. Полазећи од изнетог, тужени орган је оценио да је ожалбено решење правилно и на закону засновано. Стога је тужени орган оспореним решењем одбио жалбу тужиле, као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења, Управни суд налази да је исто донето уз битну повреду правила поступка прописану одредбом члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01), према којој се у образложењу другостепеног решења морају оценити сви наводи жалбе, а што у конкретном случају није учињено. Суд, наиме, налази да у образложењу оспореног решења тужени орган није оценио наводе жалбе, који су поновљени и у тужби, којима се указује на то да радно место туристичког инспектора координатора за Мачвански и Колубарски округ – место рада ..., на коме је тужила претходно била распоређена, није укинута, већ и даље постоји након доношења новог правилника. Такође нису оцењени жалбени наводи којима се указује на неједнако поступање, односно на то да је на наведено радно место распоређено друго лице које не испуњава законске услове за распоређивање на то радно место, као ни, с тим у вези, жалбени наводи којима се указује на то да је тужила у последње две година пре предметног распоређивања била оцењена са оценом "нарочито се истиче". У жалби су такође истицани наводи којима се указује на то да је тужила дала писану сагласност за премештај на ниже радно место само у случају да њено радно место буде укинута новим правилником, што у конкретном случају није учињено, а који су поновљени и у тужби, при чему исти, такође, нису оцењени од стране туженог органа.

Тужени орган ће стога у поновном поступку донети одлуку у овој ствари отклањајући у потпуности повреду правила поступања на које му је овом пресудом указано, водећи притом рачуна да је, сагласно одредби члана 69. Закона о управним споровима, везан правним схватањем суда изнетим у овој пресуди и примедбама суда у погледу поступка.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе, с обзиром на то да је одлука Суда у предметној ствари заснована на утврђеном постојању повреду правила поступка од стране туженог органа, која ће бити отклоњена у поновном поступку одлучивања по жалби од стране туженог органа.

Са изнетих разлога, Управни суд је, нашавши да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиле, применом одредаба члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде, с тим што су примедбе Суда изнете у овој пресуди обавезне за тужени орган у смислу одредбе члана 69. став 2. истог закона.

Одлуку о трошковима управног спора садржану у ставу другом

диспозитива пресуде, Управни суд је донео на основу одредбе члана 66. и 67. Закона о управним споровима, сходном применом члана 153. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11), а чије се одредбе примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, имајући у виду успех тужиле у овом управном спору. Тужили су признати трошкови управног спора у укупном износу од 7.370,00 динара, и то на име састава тужбе од стране пуномоћника адвоката у износу од 6.000,00 динара, сагласно Тарифном броју 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, у границама опредељеног захтева, као и на име судске таксе за тужбу у износу од 390,00 динара и пресуду у износу од 980,00 динара, укупно 1.370,00 динара, у складу са Тарифним бројем 28. и 29. Таксене тарифе која је саставни део Закона о судским таксама ("Службени гласник РС", бр. 28/94...106/2015).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 10.3.2016. године, 12 У 10239/14

Записничар
Љубо Ергић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ИО/АМ